

El safareig de pòrtland

Un relat de: [Tanganika](#)

Sovintejava, de passar pel camí de terra entre camps i un bosquet, la bruixa de la bicicleta cada vegada més estropellada. Darrerament la cadena, lliure de protecció, li embrutia el final de qualsevol peça de vestir amb negra sèu.

Les marques de greix no li desagradaven, sortosament.

Les duia al final dels camals drets de pantalons i leggings. Faldilles i vestits llargs no...perquè per no fotre's de lloros se'ls recollia a la cintura, ensenyant shorts.

-No, no es pot anar tan silvestrament. Els baixos...ben tapadets!

A vegades se li enrampava la vulva.

-Senyal que sóc gallina vella. Mals d'anciana!

També, alguna vegada, alguns dits de les mans. Estirava el braç, els movia, s'hi feia cops contra el timbre.

S'ho prenia amb humor. I més:

-Uiii, quin gustet quan es reanima la zona, quan hi torna a circular la sang com cal!

El plaer mai era de mal acollir.

Aquella tarda va perdre el domini de la conducció (l'orgasme que se li presentà la destarotà). Va anar de pet contra el tronc d'un arbre i va caure endavant, ella, sobre tot ple de cards florits.

-El lila, calma. No punxen, encara.

Més riure.

-Sí que punxen les agulles de pi del meu pubis, hahaha!

Estesada, entre el color de la calma curullant-li la visió, observà ben clarament com una mà gegantina d'aire li prenia el barret cònic i torçat, descolorit, de vellut amb pèl de gat enganxat -importantíssim- i el feia seguir fins...un safareig circular que la vegetació espessa no podia acabar d'ocultar. La dona de tres quarts de segle es posà de quatre grapes i en aquell imitar un quadrúpede avançà fins a la construcció. Els cabells blancs i blaus li anaven quedant guarnits amb fulles verd tendre i verd lluent i verd tropicaloide i granatós com de vi del bon pitofi. L'impregnaven el cap. Assolí el safareig.

-Rodó. De pòrtland. Antiguitat tirant a secular.

Va voler escoltar paraules -o un missatge- que l'aigua contingués.

Res.

Va enlairar un braç per dirigir la mà a la superfície líquida.

No n'hi havia.

-És buit! Com és que no hi ha la màgia dels capgrossos, el verdet del deix natural, el reflex d'ales d'espíadimonis?- compregué, posant-se dempeus. Una ratxa de vent li orientà la cabellera aspra i voluminosa des del clatell fins a la barbeta, li tapà la cara i llavors s'obrí com una cortina, cortina seca que contenia amor gens deshidratat, capil·larment anímic.

Xiulà, l'aire en moviment, resseguint el cos d'un ocell mort al centre de la construcció.

-Una garsa.

Sospirà.

-Espero que hagi tingut una bona vida. Que no t'hagin tirotejat, que no t'hagis electrocutat, que no hagi ingerit verí. Que l'únic depredador hagi estat un traspàs innocu i dolç, preciosa au.

Tancà els ulls, concentrada en desitjar-li un bon viatge de retorn a la gran font. Després s'ajupí per agafar el barret, que estava sent visitat per una marieta i envaït per formigues que l'assetjaven. Tragué les segones. La marieta se la posà a la punta del nas. Guenya, la mirà:

-Ara obre les ales i...vés! Bonica!

Encara no s'havia posat el barret. Es va adonar que li retenia pensaments que li convenia d'esventar. I que li feia calor. Caldria rentar-lo i desar-lo.

Els cabells li dansaven. Semblaven una mescla d'arrels d'all, de ceba i porro. Fins i tot desprenien les olors d'aquestes hortalisses.

Una garsa va aterra a la closca de la bruixa. La garsa femella vídua.

La dona va seure sobre una pedra grossa folrada de fongs que dibuixaven galàxies. El timbre de la bicicleta tirada entre l'herbam i que estava sent resseguida per cargols humitejaires va sonar per fer-li saber que havia d'escoltar aquell ocell, que començà:

-Ara sóc corona al teu cim. El barret ho sabia. La bicicleta, ho tenia previst.

Una bafarada de serenor va traçar un somriure distès al rostre de la dona. El que li contés aquell ser que passava a formar part d'ella l'abellia. Inspirà assossegadament i pregona, amb l'oïda de l'essència ben parada.

-Anàvem a la granja, les dues, a buscar aliment. Ous, tants! Així érem, així sóc. I a arreplegar boletes lluents i cristal·lines de quincalla d'un collaret de tres voltes que s'havia petat i no pas per la qualitat de la corda. Pertanyia a la fèmina ampla, clara i afable que té cura dels animals i l'espai. Saps que la duus a dins, oi? Hi havia gats caçadors i alhora manyacs. Cara-rodons. Musculatura fibrada, ganduleig just, el de recuperar energies. Bigotis extensos com el collaret de tres voltes trencat. Un dels felins, just ahir, va atrapar un ratolí. Hi jugà, amb ignorància de la crueltat del fort. La bestiola, amb sort, moriria d'un atac de cor a còpia de pànic. La grangera va ser-hi a temps. Li va prendre, va foragitar el gat. El rosegador, encara incrèdul, escapà. Però ahir era el seu dia...com el del meu company. S'esmunyí, el ratolí, per sota la tanca de l'àmplia zona per a les gallines rescatades de la indústria. El van identificar com a 'cuca deliciosa'. Curses per aconseguir-la mentre era picotejat amb ignorada despietat. Entre totes no en va quedar cap mos. Suculent snack. Van ser renyades, "Què heu fet, aiiii?". Elles què sabien. Aquella dona amb el cap com un núvol cúmulo quan ni sap que pot ser tempesta es girà. Els miols d'un gatet de poques setmanes requerien atenció. El noi jove havia anat a regar l'horta ecològica i se li havia escapat de la caseta de fusta. I tot seguit marxaria, de concert. La tieta afable i entrada en anys, ella, se'n faria càrrec, va dir-se la dona. Ni pensà en les gates de la masia, males mares si no estaven en època d'alletar menuts propis. No se'n farien càrrec. Elles què sabien. Nosaltres, les dues garses, sí, usurpadores i lladregotes, i què sabíem!...de tant en tant contemplàvem la passiflora enfiladissa i ens delectàvem amb cada flor tan eròtica...i si volíem dormir, només calia imaginar-la. Ara ho faig contra el dolor de la pèrdua, saps? Ens faltaven poques peces per trobar. Sabíem que el total era 111. Onze més i ja estaria. Un entreteniment preciós, buscar-les. El ratolí les hauria entès com a monedes rares, tresors; les gallines, les haurien engolit --però no eren al seu abast-- com blat de moro diamantí; els gats, les haurien emprat de baletes i a passar-ho bé. El coll de la grangera té marcada l'ombra del joiell senzill que li ocasionà granissa i picor i tal volta d'una estrebada se'l carregà, malgrat la corda. La pell rosada com de bebè i el sol tustant rostint i ella desentenent-se de cap crema empalagosa. Les carns dels braços li pengen. Amb gràcia.

El relat de la garsa va acabar aquí. S'havia fet de nit. Els grills van passar a musicar el bosquet i a cantar per la garsa desapareguda. La del cap de la bruixa, abans de tornar-se silent figura, va finalitzar:

-Simfonia per a una grillada. I ella què sap, què saps! Torna amb la teva germana -us espereu fa dècades- i colliu màstecs i en mengeu en amanida. I les onze peces refotudament amagades apareixeran.